

[Birthe Hansen]

Forslag til lov om ændring af lov om markedsføring.

(Lovforslag nr. L 192).

Jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Første behandling af lovforslag nr. L 188:

Forslag til lov om ændring af forskellige skatteleve. (Beskatning af faste bruttorevalideringsydelse og godtgørelse til forældre med alvorligt syge børn samt skattefrihed for flerbørnstilskud og adoptionstilskud).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 8/2 90).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Helen Beim (S):

Det første forslag, vi skal behandle i dag, er et lille, nemt lovforslag, idet det er nogle mindre korrektioner i forhold til indkomstskattelovgivningen.

Der er to ydelser, som skal gøres skattepligtige – det er en konsekvens af nogle ændringer i bistandsloven – nemlig bruttorevalideringsydelsen og den godtgørelse, som man har ret til for at passe syge børn.

Der er to andre områder, der får skattefrihed. Det ene område er flerbørnstilskuddet, som det hedder, og det andet er adoptionstilskuddet, som fremover skal være skattefritaget.

Vi er fra Socialdemokratiet helt enige i disse ting og støtter lovforslaget.

Sterup (KF):

Det Konservative Folkeparti ser det foreliggende lovforslag udelukkende som en konsekvens af de lovændringer, Folketinget tidligere har vedtaget om henholdsvis bruttorevalideringsydelse, flerbørnsydelse og adoptionsydelse samt godtgørelse til forældre med alvorligt syge børn.

Det Konservative Folkeparti stemte for de omtalte ændringer, da de blev vedtaget i Folketinget. Derfor siger vi også ja til de nødvendige konsekvensændringer i ligningsloven og per-

sonskatteloven, sådan som de er sammenfattet i det foreliggende lovforslag fra skatteministeren.

Jens Thoft (SF):

Da hr. Bjørn Poulsen er kaldt til hastende møder uden for salen, skal jeg på hans vegne give udtryk for, at SF's holdning er, at det er i orden med skattefrihed for flerbørnsfødselsydelse, at det er logisk nok, at der skal være skattepligt for sygedagpenge, som træder i stedet for løn, og som jeg går ud fra også skal have den samme højde som sygedagpenge, og at det for så vidt også er i orden, at faste revalideringsydelse gøres skattepligtige under den udtrykkelige forudsætning, at ydelsen fastsættes under hensyntagen til det. Så kan det vel stort set være hip som hap.

Men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at denne regering rejser land og rige rundt og siger, at Danmark er det land i verden, der har det højeste sociale niveau, fordi vi er det land i verden, der udbetaler mest i social understøttelse. Men når man gør understøttelserne skattepligtige, skal de nødvendigvis også kunne rumme skatten, og så kan regeringen endnu en gang gå rundt og sige: Jamen Danmark ligger i toppen, og nu må vi skære ned! Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at den vinkel er der altså også i regeringens forslag.

Så hvis ministeren lod være med at rejse land og rige rundt og sige, at nu ligger vi i toppen, fordi han har gjort alle ydelserne skattepligtige, synes jeg, forslaget er i orden.

Mejdahl (V):

Da Venstres ordfører, hr. Svend Heiselberg, er forhindret i være her, har jeg lovet at fremføre Venstres synspunkter.

Dette lovforslag indeholder for det første, at faste revalideringsydelse gøres skattepligtige, også når hjælpen ydes som løn eller løntilskud. Økonomisk hjælp, der under en revalidering ydes efter den nu og indtil 1. oktober 1990 gældende bestemmelse i bistandslovens § 42, er skattefri. Til gengæld for skattefriheden skal der ved beskatning af modtagerens eventuelle øvrige indkomst ske en forholdsmæssig nedsettelse af modtagerens personfradrag, medmindre hjælpen er tilbagebetalingspligtig. Ydelser efter bistandsloven til dækning af udgifter i forbindelse med et handicap får dog ik-

[Mejdahl]

ke virkning for personfradraget. Dette gælder udgifter efter bilstandslovens § 42, i det omfang de er affødt af uddannelsen eller af modtagerens handicap – f.eks. skolepenge, kursusudgifter, nødvendige bøger og udgifter til transport til og fra uddannelsesstedet. Der tilsigtes ingen ændring heraf, og der vil derfor også efter forslaget kunne gives skattefrit tilskud til disse særlige udgifter, der er en følge af uddannelsen eller handicappet.

Det andet punkt er de ydelser, der udbetales ved flerbørnsfødsler, og særlige ydelser ved adoption. Ydelserne foreslås gjort skattefrie.

For det tredje er der fremsat et forslag om at indføre en godtgørelse til forældre med alvorligt syge børn under 14 år. Også denne godtgørelse foreslås gjort skattefri.

Venstre kan tilslutte sig lovforslaget.

Glistrup (FP):

Dansk skattelovgivning er noget rod. Det gælder også den del af dansk skattelovgivning, som beskæftiger sig med, hvordan sociale ydelser skal behandles rent skatteteknisk. Vi har bestemmelser, der siger, at noget skal være skattepligtigt, vi har andre bestemmelser, der siger, at andre sociale ydelser skal være skattefrie, og vi har endelig en lang række tilfælde, hvor man i og for sig rider på begge heste og gør det lidt skattepligtigt og lidt skattefrit med nogle forskellige mellemløsninger. Og der er ingen, der kan finde nogen som helst hverken skattepolitisk eller socialpolitisk linje og sammenhæng mellem alle de forskellige myriader af regler af den ene og anden art.

Det er jo det, der nødvendiggør, at skatteministeren må følge op i halen på socialministeren, hver gang hun har fået gennemført et eller andet inden for sociallovgivningen; så bliver det nødvendigt at lave nogle skatteregler og fastsætte, om de sociale ydelser, der er lavet, skal være dobbelt så store, som nogle havde regnet med, eller de skal være halvt så store, som andre havde regnet med. For det er jo reelt det, vi gør, når vi bestemmer, om noget skal være skattepligtigt eller det skal være skattefrit.

Og dér tør det nok siges, at skatteministeren i det foreliggende lovforslag springer over, hvor gærdet er lavest. Han kører jo bare på den melodi, at hvad enten han gør tingene skattepligtige eller skattefrie, så skriver han, at det gør han, fordi det var meningen og det var forudsat, da

sociallovgivningen blev gennemført. Det er selvfølgelig meget let at skrive, at det var meningen på det tidspunkt, men så var det jo rart, om han viste, hvor det står henne, enten at det var meningen, at det skulle være det ene, eller at det var meningen, at det skulle være det andet.

Det står, så vidt vi har kunnet finde efter samråd mellem vore socialfolk og vore skattefolk i Fremskridtspartiet, ikke nogen steder. Det er simpelt hen noget, ministeren trækker ned fra den blå luft, når han siger: Sådan var det altså meningen. For havde det været meningen, dengang man gennemførte socialloven, så havde man jo nok skrevet udtrykkeligt, at det her altså skal behandles på den eller den måde skattemæssigt.

Hvis man kan godtgøre, at Fremskridtspartiet i forbindelse med behandlingen af en eller anden sociallov er gået ind for en bestemt løsning, så vedgår vi selvfølgelig arv og gæld fra vore socialordførere, men så længe det ikke er tilfældet, må vi foretage en rent skattemæssig vurdering af det.

Når man går alle de mange regler igennem, som ministeren har i dette forslag, så er det således, at vi ud fra rent skattetekniske betragtninger kommer til det samme resultat som ministeren i alle tilfælde undtagen to.

De to tilfælde, hvor vi ikke kan følge ministeren, er de umoralske regler, som vi fik påtvunget i forbindelse med finanslovbehandlingen, om, at fordrukne fædre skulle have nogle flere penge til at gå på værtshus for, at modesyge mødre skulle kunne rende hen til modehandleren, at taxachaufførerne fire gange om året skulle få større omsætning, fordi der bliver udsendt børnecheck, og hvad det ellers var for nogle fjollerier, vi fik ind i finanslovforliget om at skulle smide 310 mio. kr. ud til Sodoma og Gomorra-forlystelser. For det var faktisk det, de 310 mio. kr., som var udtrykt i den såkaldte børnepakke, gik ud på.

Og nu vil skatteministeren så – uden at have konsulteret finanslovpartierne – have, at man pludselig skal gøre 34 mio. kr. af disse penge skattefrie, til trods for at vi selvfølgelig gik ud fra, da vi indgik finanslovforliget, at beløbet skulle behandles efter statsskattelovens § 4, efter den ganske almindelige regel om, at det var skattepligtigt.

[Glistrup]

Der er ikke nogen som helst grund til, at man pludselig skal forøge ulemperne fra finanslovsforliget ved de bestemmelser, som skatteministeren her foreslår, og vi opfatter det som et brud på pligterne efter finanslovsforliget, hvis man virkelig vil håndhæve, at disse 34 mio. kr. skal være det dobbelte af, hvad vi regnede med, da vi stemte for finanslovsforliget. Hvis man med alle de papirer, som hvirvlede omkring os i forbindelse med disse finanslovsforhandlinger, kan finde frem til, at vi skulle have tiltrådt, eller at vi skulle have overset, at man smugler denne fordobling af pengespildet og umoralen igennem, og at man virkelig har ment det med finanslovs papirerne, ja, så må vi selvfølgelig sige, at så bliver vi også snydt på det punkt, og det er vi såmænd blevet på så mange punkter med det finanslovsforlig, og all right, så må vi tage det med, men i mangel af det vil vi sige, at det, ministeren her foreslår, er brud på finanslovsforliget.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Hvis jeg forstod hr. Glistrup ret, så er jeg ked af, at jeg trods alt fandt kritiske bemærkninger til ministeren, for hvis der foreligger et klart brud på finanslovsforliget, synes jeg da, at vi skal have det sagt helt, helt klart og præcist.

Føler Fremskridtspartiet sig fortsat bundet af det finanslovsforlig, der blev indgået, eller gør Fremskridtspartiet det ikke?

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Så længe det kun er et forslag, er det vel lidt kraftigt at sige, at dette er en misligholdelse af finanslovsforliget, men hvis det bliver vedtaget af nogle af de partier, der var med i finanslovsforliget, må vi selvfølgelig overveje vor stilling til en sådan reaktion.

Men foreløbig må vi afvente, hvad ministeren eventuelt kan grave frem af de dynger af papir, der vittelig var inddraget i finanslovsforhandlingerne; det kan da godt være, at vi faktisk har været for forsømmelige. Det sker jo i de bedste familier, at man er lidt forsømmelig med de ting, som man principielt burde have vidst – det kender skatteministeren sikkert også til – nogle tilfælde, hvor man burde have vidst et eller andet, og hvor man så ikke har reageret i tide, og så må man altså tage den beg på fingrene, der følger af det.

Hvis vi må anses at være blevet forpligtet til at gå med til den fordobling af skatteydermid-delfrådsset, som ligger i det her, må vi selvfølgelig vedstå det, vi er gået ind på. Så må vi læse vore tekster mere grundigt til næste efterår.

Elisabeth Arnold (RV):

Fra Det Radikale Venstres side kan vi give tilslutning til denne følgelovgivning til lovgivning, som blev vedtaget i forbindelse med finansloven for 1990.

Det kan naturligvis godt synes lidt forvirrende, at man i samme lovforslag har dels en godtgørelse, som skal være skattepligtig, dels to former for tilskud, som skal være skattefrie. Men hvis man prøver at bruge sin logiske sans til at analysere lovforslaget, vil man i hvert fald kunne sige, at den faste bruttorevalideringsydelse og godtgørelsen til forældre med alvorligt syge børn, altså de to ydelser, som skulle være skattepligtige, jo træder i stedet for en arbejdsindtægt, som revalidenden eller den, der skal passe et alvorligt sygt barn, får godtgjort af det offentlige. Og de to former for tilskud, flerbørnstilskuddet og adoptionstilskuddet, er rene tilskud, som skal kompensere for de ekstra udgifter, som familier i disse situationer har.

Vi ser derfor fra radikal side intet ulogisk i, at man har to forskellige måder at behandle disse tilskud på, og vi støtter som sagt lovforslaget.

Kofod-Svendsen (KRF):

Dette lovforslag indeholder, som den sidste ordfører meget rigtigt har gennemgået, en følgelovgivning til finanslovsforliget, og vi kan tilslutte os det, der er foreslået her.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Hr. Glistrup rejste tvivl om, hvorvidt det lovforslag, vi her behandler, er forudsat i de lovforslag, som socialministeren tidligere har fremsat og fået vedtaget som opfølgning af finanslovsaftalen. Jeg vil gerne her fastslå, at det klart fremgik af socialministerens lovforslag, at der forudsattes følgeændringer på det skattemæssige område. Der er altså ikke med dette lovforslag tale om et brud på forudsætningerne for den finanslovsaftale, der har ligget til grund for vedtagelsen af socialministerens forslag.

Hr. Jens Thoft har selvfølgelig ret i, at man altid kan rejse en interessant diskussion om anvendelsen af brutto- og nettoprincip. Rent te-

[Skatteministeren]

oretisk har hr. Jens Thoft jo ret i, at hvis man baserer sig på et system, hvor der udbetales bruttoydelse til de mennesker, der får overførselsindkomster fra det offentlige, og så til gengæld beskatter dem, så giver det både et højere udgiftstryk og et højere skattetryk, end hvis ydelserne udbetales netto og til gengæld gøres skattefri.

Jeg er også enig med hr. Jens Thoft i, at der jo nok kunne være baggrund for ved en eller anden lejlighed at tage en samlet drøftelse af, hvilket princip man skal basere sig på, for vi står over for tre forskellige beskatningsformer ved sociale ydelser: Trangsbestemte ydelser efter bistandslovens kapitel 9 vil være skattefri, men vil medføre efterfølgende reduktion i personfradraget – det er den ene kategori. Den anden kategori er revalideringsydelse efter kapitel 10, som vil være almindeligt skattepligtige. Og så har vi endelig en tredje kategori, formålsbestemte ydelser efter kapital 11, som vil være helt skattefri.

Man kan sige, at der er elementer af alle begreber, og den interessante teoretiske diskussion, som hr. Jens Thoft rejste, kunne måske nok afstedkomme, at der ved lejlighed blev foretaget samlede politiske overvejelser om, hvilket princip man skal basere sig på i dansk social- og skattelovgivning. Regeringen har blot ikke fundet, at den lejlighed var til stede ved et begrænset forslag som dette her, hvor der altså – det må jeg gentage – er tale om rene konsekvensændringer af de lovforslag, der tidligere er fremsat af socialministeren som opfølgning af finanslovaftalen.

Jeg skal på den baggrund takke for den brede tilslutning, der har været til lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg skal kun forlænge debatten meget lidt.

Først til hr. Glistrup og hans ballon om forligsbrud. Der var jo ikke meget luft i den ballon, da det kom til stykket. Det var jo hvis og hvis og hvis, og så må vi jo kigge på det. Og det synes jeg er ret væsentligt at konstatere, fordi hr. Glistrup jo pustede sig vældigt op. Der var ikke meget luft i det.

Til skatteministeren vil jeg sige, at jeg er glad for, at skatteministeren erkender, at en del af den skattetryksdebat og en del af den udgifts-tryksdebat, vi har i Danmark, bygger på et falsk

grundlag. Det, regeringspartierne altid gør, er, at de sammenligner det danske skattetryk med det skattetryk, vi ser i en række lande, vi i øvrigt sammenligner os med. Men det, der også er karakteristisk i disse lande, er lige præcis, at sociale ydelser sædvanligvis er skattefri.

Jeg vil gerne sige, at jeg glæder mig over, at ministeren vil overveje at harmonisere disse områder, så man måske gør samtlige sociale ydelser skattefri. På sin vis er det da udtryk for administrativt dobbeltarbejde, når man først udbetaler folk penge og så bagefter henter dem i skat. Det er en unødvendig overadministration.

Glistrup (FP):

Finanslovforligets børnerutteripakke gik ud på, at der skulle bruges 309 mio. kr. ekstra til dette frådseri, og forholdet var det, at hvis der ikke kom udtrykkelig lovhjemmel, ville hver en øre af de 309 mio. kr. i henhold til statsskattelovens § 4 være skattepligtige penge.

Den 6. december 1989 fremsatte regeringen to lovforslag. Det ene var lovforslag nr. L 90 vedrørende en del af de 309 mio. kr., som udtrykkeligt siger, at dette skal være skattefrit; det havde været forhandlet, og det blev vedtaget og det er skattefrit, det, der står i L 90. Men det forslag, som ministeren nu nævnte, nr. L 95, siger intet om de skattemæssige relationer. Derfor var det lige så selvfølgelig, at indholdet af L 95 er en skattepligtig ydelse, for det havde ikke ordet »skattefri« i sig, som L 90 havde ordet »skattefri« i sig. Det lå helt klart i december måned, at det var skattepligtigt.

I nærværende forslag tager ministeren dels de 34 mio. kr. fra L 95 og dels andre 34 mio. kr. fra dette børnefrådsertilskud, som forgiftede finanslovforliget. Vedrørende disse 68 mio. kr. fra finanslovforliget, som nærværende forslag omhandler, siger ministeren selv, at de 34 mio. kr. skal være skattepligtige, og det er vi helt enige i. Men så siger han, at de 34 mio. kr. fra L 95 ikke skal være skattepligtige. Og det er altså dér, jeg siger, at det ganske klart efter hele forhistorien, efter sammenhængen med dansk lovgivning og den måde, det var tilkendegivet på i december, må være i strid med finanslovforliget. Vi udvider smiden-om-sig med skatteydermidler ganske unødvendigt med 17 mio. kr., hvis vi laver dette brud på finanslovforliget.

[Glistrup]

Så til hr. Jens Thoft. Fordi der er et forligsbrud, behøver man jo ikke nødvendigvis at indtage den holdning, at man erklærer hele forliget for bortfaldet. Det kan man gøre, eller det kan man lade være med at gøre, og det vil man selvfølgelig tage op til overvejelse, hvis det i øjeblikket for os utænkelige skulle ske, at vore forligspartnere stemmer for, at disse 34 mio. kr. pludselig skal være det dobbelte af det, som finanslovaftalen gik ud på.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Kun en enkelt bemærkning til hr. Jens Thoft. Hr. Jens Thoft udlagde mig sådan, at jeg skulle have tilkendegivet overvejelser fra regeringens side om, at vi skulle overgå til et generelt netto-princip og gøre sociale ydelser skattefri. Det er en fejlagtig udlægning. Det er ikke det, jeg har sagt.

Det, jeg har tilkendegivet, er, at der kunne være behov for overvejelser om, hvilket princip man mere konsekvent skal lægge sig fast på, og det er noget ganske andet. Regeringen har ikke afsluttet de overvejelser, og derfor bør hr. Jens Thoft altså ikke udlægge mig til støtte for et bestemt synspunkt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 180:

Forslag til lov om ændring af lov om beskattning af fortjeneste ved afståelse af fast ejendom. (Tilsidesættelse af prisen ved handel mellem parter med interessefællesskab).

Af Jens Thoft (SF) m.fl.
(Fremsat 26/1 90).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

SF's lovforslag går ud på at indføje en bestemmelse i ejendomsavancebeskatningsloven, hvorefter overdragelsessummen ved ejendoms-handler mellem det, man kalder interesseforbundne parter, i visse situationer skal kunne tilsidesættes skattemæssigt, hvis den afviger væsentligt fra, hvad den overdragne ejendom er værd i handel ogandel.

SF's lovforslag er bemærkelsesværdigt på i hvert fald to måder. Det vedrører et område, hvor vi i dag har en både klar og efter regeringens opfattelse også rimelig praksis, og det er i hovedtræk en gentagelse af lovforslag nr. L 211, der blev fremsat af Socialdemokratiet i folketingsåret 1987-88. Det forslag blev som bekendt ikke færdigbehandlet, efter at jeg her i salen havde klargjort den gældende praksis på området.

Jeg vil godt understrege, at skattemyndighederne allerede i dag er opmærksom på de skattemæssige problemer i form af maskeret udbytte, gaveoverdragelser osv., problemer, som kan opstå, når ejendomshandler sker mellem et selskab og dets hovedaktionær eller mellem nært beslægtede personer. De gældende skatteregler giver da også skattemyndighederne hjemmel til skattemæssigt at tilsidesætte den aftalte overdragelsessum, hvis den må antages at afvige fra den pågældende ejendoms værdi i handel ogandel.

I praksis anvender ligningsmyndighederne den såkaldte 15 pct.-regel som hjælpemiddel til at konstatere, om der er handlet på unormale vilkår. 15 pct.-reglen indebærer, at skattemyndighederne normalt ikke vil anfægte en aftalt overdragelsessum, hvis den afviger mindre end $+ / - 15$ pct. fra den seneste, eventuelt årsregulerede kontantejendoms værdi.

Det er også vigtigt at understrege, at denne 15 pct.-regel kun er vejledende for ligningsmyndighederne. Reglen kan i konkrete tilfælde fraviges, hvis det ville lede til et åbenbart urimeligt resultat at lægge den aftalte overdragelsessum til grund skattemæssigt. Det gælder også, selv om den aftalte overdragelsessum ligger inden for de angivne rammer.

Alligevel har 15 pct.-reglen den store fordel, at den bygger på den kontante ejendoms værdi, som jo kendes i forvejen. Reglen er udtryk for